

være utrolig hjælpsomt, om arbejdsmarkedets parter prioriterede disse temaer højere i realitetsforhandlingerne, inden nye overenskomster endeligt aftales. Dermed deltager jeg så også i den opfordring, som arbejdsministeren lige har gjort opmærksom på her.

Vi er enige med arbejdsministeren i, at det, der er brug for, er en vilje til at gøre noget, som det også blev nævnt. Vi har set, at den vilje er til stede nogle steder, og at det lykkes at få resultater, når man prioriterer familie- og barslemenerne højt. Der kan laves perspektivfyldte aftaler på arbejdsmarkedet; det har det offentlige område vist, og specielt har senest det statslige område, hvor der er etableret en barselsvikarfond, vist det.

Når jeg derpå vil afvise forslaget, skyldes det ikke mangel på sympati for intentionerne, for den er der, men at vi ikke finder grundlag for, at Folketinget på nuværende tidspunkt foregriber overenskomstforhandlingerne.

Når SF i bemærkningerne skriver, at de heller ikke ønsker indgreb, men på den anden side ikke vil overlade det til tilfældighederne, hvad der skal ske efter den 1. april 1997, har jeg en anden lille undrende bemærkning – den første var den med fraværet af mænd i SF's tanke-spind – om SF's forhold til datoer.

Det er jo sådan, at det ikke er helt tilfældigt, hvad der foregår ved overenskomstforhandlingerne, men det skriver SF rent faktisk. Der foregår faktisk en lang, intensiv procedure forinden, hvor medlemmer stiller krav, og ud af det dukker der så en mængde krav, blandt hvilke der skal prioriteres. Her kan man – og det vil også jeg gerne opfordre til – prioritere familievenlige, barselvenlige temaer højere, end det hidtil har været tilfældet på dele af arbejdsmarkedet; det ville være hjælpsomt.

Men det er ikke den 1. april, problemet opstår de steder, hvor det ikke har været så højt prioriteret; det er den 1. marts, i nogle tilfælde den 1. marts 1997 og i andre tilfælde faktisk først den 1. marts 1998. Det er måske den mest interessante dato, når man næste gang kommer med et forslag, der forsøger sig med et indgreb ad bagvejen i forhandlingerne på arbejdsmarkedet. Den 1. marts 1998 udløber industriens overenskomster, og det er netop her, det store gennembrud kunne være interessant, for det er jo her, de mange mænd er ansat, og det er her, det indtil nu ikke rigtigt har været muligt at opnå fremskridt.

Så med de to korrektioner og en almindelig venlighed over for intentionerne og en afvisning af selve forslaget håber jeg, vi får en god og kort debat.

Ulla Tørnæs (V):

Jeg kunne for så vidt indskrænke mig til blot at tilslutte mig hvert eneste ord i arbejdsministerens tale, idet jeg fuldt ud kan tilslutte mig dens indhold.

Men så let slipper vi nu ikke alligevel, for med dette her beslutningsforslag foreslår SF, at der oprettes en central barselfond. Tanken er, at barselfonden skal finansieres, ved at private arbejdsgivere skal indbetale en afgift, det vil sige en ekstra skat, pr. medarbejder. Tanken er, at barselfonden skal godtgøre de lønmodtagere, der ikke får fuld løn under barselorlov, samt støtte de arbejdsgivere, der ikke ansætter en barselvikar.

Venstre kan ikke støtte dette forslag. For det første er der efter vores opfattelse tale om overenskomststof, for som det står i bemærkningerne, er det meningen, at der skal tages højde for de brancher og arbejdspladser, der ved overenskomsten netop har aftalt fuld løn. Vi har meget vanskeligt ved at forestille os, hvordan det skal foregå i virkeligheden. Jeg synes i hvert fald, at SF skylder at give et bud på, hvordan det i givet fald skal kunne ske.

For det andet er der som sagt tale om en ekstra skat, der pålægges private arbejdspladser, og det er vi i Venstre ikke tilhængere af. Tværtimod ønsker vi at gøre det mere attraktivt at oprette arbejdspladser, og det sker efter vores opfattelse ikke ved at øge beskattningen af virksomhederne og dermed tillige forringe konkurrenceevnen.

For det tredje er der som sagt tale om en central fond, som vi ikke støtter principperne bag. Hvem skal styre den, og hvordan skal midlerne forvaltes?

For det fjerde vil man efter SF's opfattelse påtvinge private arbejdsgivere at ansætte en vikar, når en medarbejder har barselorlov. Det kan vi ikke støtte, da det jo i nogle tilfælde vil kunne vise sig at være meget upassende på den måde at blande sig i virksomhedernes drift og planlægning.

Men når det er sagt, er jeg naturligvis helt enig med SF i, at børnefamilierne skal have så favorable vilkår som overhovedet muligt. Det gælder især børnepasning, der har stor betydning for familiernes trivsel og tryghed, og det gælder naturligvis også barselorlovsreglerne.